

Darček pre Barborku

(Martina Polohová)

Chlapec Marek ide v zimnom oblečení po javisku, ktoré pripomína vianočne vyzdobenú ulicu. V pozadí je kulisa (na plátne namalované dvere s nápisom NEMOCNICA). Marek si nesie na chrbte batoh, z ktorého vytrčá hlava bábky – Peťa.

(Ak je pre dieťa náročné hovoriť zmeneným hlasom aj za bábku, hlas Peťovi môže požičať niekto z lavice, (je potrebný mikrofón), Marek bábkou môže iba narábať, aby to vyzeralo, akoby to hovorila ona.)

M.: Aké je všetko krásne. Však sú Vianoce krásny sviatok, čo myslíš, Peťo?

P: Uhm. (zasnene)

M: Ja som mal Vianoce vždy veľmi rád. Ale kto by aj nie. Množstvo darčiekov, sneh, prázdniny... Cez Vianoce je to vždy super. Ale teraz – odkedy som dostal teba a začal som s tebou hrať divadlo, je to ešte celkom iné.

P: (z batoha prekvapene) Naozaj? No, to som rád. A prečo? Prečo je to celkom iné, hm?

Marek sa zastaví, vyberie Peťa z batoha a dá si ho na ruku.

M: Vieš prečo? Lebo ... No, ako ti to mám vysvetliť...

P: No hovor! Strašne som zvedavý, čo je pre teba na Vianociach iné, odkedy so mnou hráš divadlo. No tak, čo si chceš povedať? Jak! Ja už asi viem! Odkedy ma máš, nemusíš sa hádať so sestrou, lebo sa hádaš so mnou, že? Potom na vás rodičia nekričia, nedostanete tresty a dostanete viac darčiekov. Však, však je to preto?! Alebo, preto sú Vianoce so mnou iné, lebo keď hráš so mnou divadlo, hocikto ti za to niečo dá...

M: Buď ticho! Prestaň už.

P: A čo? Prečo sú teda Vianoce so mnou iné? Tak mi to povedz.

M: Vieš, odkedy sme prvýkrát hrali to vianočné divadlo – to, ktoré aj teraz ideme hrať deťom do nemocnice - to o nebeskom Kráľovi, ktorý poslal svojho princa do zlého sveta, aby sa stal človekom, zomrel za nás a zachránil nás, odvtedy viem, že Vianoce sú úžasné. Viem, že Ježiš, vtedy Princ a dnes už Kráľ, má vlastne na Vianoce narodeniny.

A ja... Chcel by som mu darovať niečo krásne, niečo špeciálne, lebo ho mám veľmi rád. Chcem mu ukázať, že si veľmi vážim, čo pre nás urobil.

Áno, vidíš? To je to iné. Už nechcem len dostávať darčeky, ale chcel by som dať čo najkrajší darček Ježišovi k narodeninám. Veď Vianoce sú jeho narodeniny a nie naše!!

P: To je fakt! Vieš čo, Marek? Som rád, že si na to prišiel.

M: Áno, a to vďaka tebe. Počúvaj, Peťo. Si môj najlepši kamarát. Nevieť, čo by som robil, keby som ťa nemal. Si proste super.

P: Hej, aj ja ťa mám rád. Ale počúvaj, neprídeme neskoro? Deti v nemocnici sa tešia na naše divadielko. A ostatní herci nás už iste čakajú.

M: Áno, poďme.

Prichádzajú k nemocnici – otočia sa k plachte v pozadí.

P: Aha, veď tu ešte nikto z hercov nie je.

M: Ale už idú, pozri!

Prichádzajú ostatné deti a zdravia sa jeden cez druhého.

Zuzka: Ahoj, Marek!

Daniel: Čau, Marek.

Adam: Ahoj!

M: Ahojte.

Daniel: No, čo ako? Zuzka, máš darčeky?

Zuzka: Mám všetko.

Adam: Dúfam, že sa tým deťom v nemocnici bude naše divadlo páčiť.

Daniel: Aj ja, dúfam, že ich potešíme.

Zuzka: No hej, ja by som nebola veľmi rada v nemocnici cez Vianoce.

Marek: Ani ja. Ale poďme už, zazvoním, dobre?

Zazvoní na zvonček na nemocničných dverách. Vychádza lekár (sestrička).

Sestrička.: Á, tak tu sú naši herci. Vitajte! Deti sa vás už nemôžu dočkať.

Deti: Dobrý deň, dobrý deň...

S.: Poďte ďalej. Tu si môžete pripraviť, čo potrebujete na divadielko. Ja zatiaľ zavolám deti, aby si prišli sadnúť, dobre?

Deti: Áno. Dobre. Ďakujeme.

Záver (nemocničné dvere) zostáva úplne odtiahnutý. Deti si za závesom vyberú kulisu a schovajú sa za ňu. Medzitým prichádzajú z predných lavíc na javisko deti v pyžamách. Sestra podáva stoličky (prípadne matrace na sedenie), deti si sadajú bokom k hľadisku a čelom ku kulise. Ako si sadajú, zhovárajú sa.

Dávidko: Pozrite sa, budeme mať divadlo.

Matejko: Áno, super. Už sa teším.

Noemka: Aj ja. Dúfam, že bude pekné.

Esterka: Mne sa určite bude páčiť.

Lenka: Aj mne. Mne sa všetky divadielka páčia.

Martinko: Ja sa už nemôžem dočkať. Kedy už budú hrať?

Barborka: Hm. Čo z toho, že nám zahrajú divadlo, keď nemôžeme ísť domov. Keby nám radšej dali nejaké darčeky. Aj tak to budú smutné Vianoce.

Sestrička: Ale nie, Barborka. Zabudla si, o čom sme sa rozprávali? Vianoce sú pekné vždy, keď im dovolíme byť peknými. Ak budeme smutní, budú smutné aj naše Vianoce. Ale ak sa budeme radovať, budeme mať radostné Vianoce aj v nemocnici. Však, deti?!

Deti: Áno!

Sestrička: Tak si poďme zaspievať tú našu pesničku, kým sa všetko pripraví, čo poviete?

Dávidko: Áno!

Matej: Poďme!

Martinko a Lenka: Super!

Noemka a Esterka: Áno, áno!

Barborka nevraví nič.

Deti posediačky spievajú, len Barborka nespieva.

**Aj keď nám je smutno, ťažko,
keď nás všetko bolí,
keď nám svietia miesto sviečok
len bieli doktori.**

**Nebudeme smútiť!
Keky, keky, kek!
Budeme si spievať!
Keky, keky, kek!
Veď len radosť, radosť, radosť,
najlepší je liek...
To nás učí Božie Slovo,
keky, keky, kek!**

**Vianoce sú krásny sviatok
a my sme tu sami,
chýbajú nám súrodenci,
ockovia a mamy.**

**Nebudeme smútiť!
Keky, keky, kek!
Budeme si spievať!
Keky, keky, kek!
Veď len radosť, radosť, radosť,
najlepší je liek...
To nás učí Božie Slovo,
keky, keky, kek!**

S.: Barborka, tebe sa táto pesnička nepáči?

B.: Nie, nepáči. Mne je aj tak smutno.

Sestrička pohladká Barborku a v tom prichádza na scénu bábka – rozprávačka.

R: Ahojte, deti. To bola krásna pesnička! Som rada, že ste radostné. Viete, prečo? Lebo Vianoce sú radostný sviatok. Naozaj, Vianoce sú radostné dokonca aj v nemocnici. Viete prečo?

Deti: Nie.

R: My vám o tom zahráme divadielko.

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden Kráľ. Bol to veľmi zvláštny Kráľ. Bol veľmi mocný a veľmi dobrý. Vládol už vtedy, keď ešte nebolo na našom svete vôbec nič, iba úplná tma. Bol to veľmi zvláštny Kráľ, pretože ho nikdy nikto nevidel. Nevieme, ako vyzerá, preto ho ani teraz v našom divadle nevidíte. Ale - aha – počujete?

Kráľ (*hovorí zaň niekto dospelý z lavice do mikrofónu*): Ach, ako je pusto všade vôkol mňa. Nie, nemôžem to takto nechať. Áno, rozhodol som sa! Stvorím prekrásny svet. Vytvorím stromy, zvieratká, vtákov, ryby a ľudí, s ktorými sa budem priateľiť.

Ako Kráľ hovorí, deti spoza kulisy spúšťajú pomaly plachtu, na ktorej je namalovaná krásna príroda. V plachte sú dva okrúhle otvory, cez ktoré deti (herci)prestrčia bábky, keď Kráľ povie „ľudí“.

Kráľ: Áno, je to krásne. Mám z toho radosť.

Adam: Aké je to tu pekné, však?

Eva: Áno, je to nádherné. Ďakujem Ti, Pane, že si pre nás stvoril taký pekný svet.

Kráľ: Mám radosť, že ste šťastní. Spravil som to, aby sme sa mohli spolu priateľiť.

Adam: Ďakujeme. Si taký veľký a dobrý Kráľ. Ďakujeme, že môžeme byť tvojimi priateľmi.

Spoza kulisy vychádza zlý čarodejník.

Č: Chá. Tak to teda nie. Dlho sa nebudete takto tešiť. Nebude každý slúžiť len veľkému Kráľovi.

Nakloní sa k Eve a k Adamovi, dopredu cez kulisu.

Č: Vy chcete poslúchať tohto Kráľa? Prosím vás!! Cha, cha. Ja vám budem lepším priateľom. Poviem vám veci, ktoré vám Kráľ nikdy neprezradí, lebo nechce, aby ste boli takí múdri ako on.

E: Naozaj?

Č: Jasné. Len začnite poslúchať mňa namiesto neho a uvidíte. Súhlasíte?

A a E: Áno.

Č: Super!

Čarodejník sa nakloní raz k Adamovi, potom k Eve a šušká im.

Č: Eva, pozri sa, aký je Adam nemotorný. Vôbec ho Kráľ nestvoril pekne. Pozri, aký má smiešny nos.

Č: Adam, pozri sa na tú Evu. Aká je klebetná a aké má krivé nohy.

A: Eva, si hrozná, už to s tebou neviem vydržať.

E: So mnou? To s tebou sa nedá vydržať.

A: Počúvaj, Eva, odkedy sme prestali poslúchať Kráľa, všetko je také smutné. Asi sme urobili veľkú chybu.

E: Áno, ale čo teraz? Môžeme sa k nemu ešte vrátiť? Môžeme byť ešte jeho priateľmi?

A: Skúsme sa ho opýtať.

Kráľ: Je mi to veľmi ľúto. Ale keď ste sa raz rozhodli slúžiť Čarodejníkovi, je to priam nemožné byť znovu v mojom kráľovstve.

E: Ach, Pane, prepáč, prosím, pomôž nám!

Kráľ: Je len jeden spôsob, ako vám pomôcť. Musel by som vám darovať dar, ktorý je pre mňa veľmi vzácny. Môj syn. Musel by som poslať do sveta, v ktorom ste urobili svojim kráľom zlého čarodejníka, môjho vlastného Syna. Iba on jediný by vás odtiaľ mohol vyslobodiť.

A: Tvojho Syna? Princa? Zlý čarodejník by ho mohol zabiť.

Kráľ: Áno. Ak tam pôjde, zlý čarodejník ho musí zabiť. Len za takú cenu vás môže zachrániť. Len ak on zomrie, vy sa môžete znovu stať mojimi priateľmi.

Na scénu prichádza Syn (bábka Peťo, hovorí zaňho Marek).

Princ: Ja pôjdem, Otec. Zachránim ľudí, ktorí sa chcú vrátiť do nášho kráľovstva, lebo viem, že ich máš veľmi rád.

Kráľ: Milovaný synček, choď, ja budem s Tebou.

Princ zájde za kulisu, zodvihne hviezdu nad kulisu.

Hrá hudba k piesni k Glória.

E: Aha, počuješ? Ľudia, počujete?

A: Čo je to? Pozri, aká krásna hviezda!

E: To spievajú anjeli!

Deti spoza kulisy spievajú pieseň Glória.

Glória

**Glória, glória, glória,
sláva Pánu Bohu.**

**Glória, glória, glória,
on nám Syna dal.**

**Glória, glória, glória,
pokoj všetkým ľuďom,
glória, glória, glória,
On vás miloval...**

**/:Glória, glória, glória,
sláva, haleluja,
glória, glória, glória,
sláva, hosana.:/**

A: Veľký Kráľ, Pán Boh nám dal ten najvzácnejší dar! Poslal nám svojho milovaného Princa, aby nás vyslobodil.

Marek (alebo iný herec) vyjde pred kulisu.

M/ iný herec: Už viete, deti, prečo sú Vianoce stále veselé? Lebo sú to narodeniny Princa Ježiša, ktorého nám poslal veľký kráľ Boh, aby sme mohli byť jeho priateľmi. Pán Boh nám dal všetkým najväčší dar, aký len existuje.

A my, aby sme vám urobili radosť, doniesli sme vám ešte aj malé darčeky od nás. Pozrite sa!

Herci nesú deťom darčeky, všetky deti tleskajú a potom si berú darčeky. Všetky, okrem Barborky. Tá ani netlieska, ani si nechce vziať darček od Mareka, ktorý jej ho podáva.

M.: Ty si neprosíš darček? Chcela by si radšej niečo iné?

B.: Áno. Chcela by som iný darček. Taký nejaký väčší. Naozajstný, vianočný.

M.: No, ale ja iný nemám, len tento.

B.: Ale máš. Máš princa.

Barborka ukáže na Peťa strčeného v Marekovom vrečku na nohaviciach.

M.: Princa? Ach, ty myslíš Peťa. Áno, hral princa, ale on nie je naozajstný princ. On nie je Ježiš. Ježiš je tu s nami, ale ho nevidíme.

B: To nevadí, ale ja by som chcela tohto princa. Bol by mojím kamarátom, aby mi nebolo smutno.

M: Ale, on... To nie je princ. To je Peťo. Peťa ti nemôžem dať. Je to môj najlepší kamarát... Nie, to nejde...

Marek sa zvrtné a ujde preč. Všetko sa uprace, dvere do nemocnice sa zavriú. Všetci zostávajú za oponou. Na scénu vychádza Marek s Peťom.

M.: Ach, Peťo. To bol trapas, čo?

P: Uhm.

M: Ja viem, nemal som ujsť, ale tá Barborka... Nemôžem ťa jej dať, mám ťa veľmi rád.

P.: Ja viem. Ale... aj Kráľ ma veľmi rád svojho Princa, vieš..

M: Peťo, ty myslíš?

P: No, povedal si, keď sme šli do nemocnice, že chceš dať Ježišovi k narodeninám darček. Myslíš, že by sa potešil?

M: Ach, Peťo. Je to ťažké,.. Áno. Bude to krásny darček pre Ježiša aj pre Barborku.

Marek vstáva, pritisne si Peťa.

M.: Budeš mi chýbať, Peťo.

Marek kráča k dverám a zazvoní. Vychádza sestrička, za ňou Barborka a iné deti. Marek dáva Barborku Peťa.

M.: Toto je vianočný darček pre teba. Veď Vianoce sú vlastne preto, lebo Pán Boh nechcel, aby sme boli bez priateľa.

Barborka sa prvýkrát usmeje, vezme si Peťa, deti aj s lekárom vystúpia dopredu, pochyťajú sa za ruky a spievajú vianočnú pieseň.